

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 111/2018-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Tomášom Pukajom, advokátska kancelária, Hviezdoslavovo námestie 1661, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe zaručeného v čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a namietaného porušenia zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 550 727 6588 0 z 19. marca 2014, rozsudkami Krajského súdu v Žiline č. k. 25 Sd 207/2014-35 zo 16. októbra 2014 a č. k. 25 Sd 207/2014 -107 z 5. mája 2016, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 So 162/2014 zo 16. decembra 2015 a rozsudkom sp. zn. 10 So 52/2016 z 27. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2017 mailom a 29. novembra 2017 poštou doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe zaručeného v čl. 39 ods. 1 ústavy a namietaného porušenia zákazu diskriminácie zaručeného v čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 550 727 6588 0 z 19. marca 2014, rozsudkami Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 25 Sd 207/2014-35 zo 16. októbra 2014 a č. k. 25 Sd 207/2014 -107 z 5. mája 2016, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 So 162/2014 zo 16. decembra 2015 a rozsudkom sp. zn. 10 So 52/2016 z 27. septembra 2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bol rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn. SRLZ-SZ-VZ-44.992-1/2010 z 26. novembra 2010 s účinnosťou od 1. októbra 2010 priznaný výsluhový dôchodok v sume 840,19 € mesačne (ďalej len „výsluhový dôchodok“) podľa zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom pre účely výpočtu tohto výsluhového dôchodku mu bola započítaná doba služobného pomeru v rozsahu 36 rokov a 190 dní. Podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov sťažovateľ dovŕšením 56 rokov veku 27. júla 2011 dosiahol dôchodkový vek. Žiadosťou z 9. augusta 2013 sťažovateľ požiadal o priznanie mu starobného dôchodku, ktorý mu bol podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) a podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach č. 128 [v Zbierke zákonov slovenskej republiky zverejnený pod č. 416/1991 Zb., ďalej len „dohovor č. 128“)] priznaný rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 550 727 6588 0

z 19. marca 2014 s účinnosťou od 27. júla 2011 v sume 69,10 € mesačne, ktorý mu bol s účinnosťou od 1. januára 2014 zvýšený na sumu 91,40 € mesačne. Pre účely výpočtu starobného dôchodku bola sťažovateľovi zohľadnená nielen doba jeho účasti vo všeobecnom systéme dôchodkového poistenia, ale aj doba jeho účasti v osobitnom systéme dôchodkového zabezpečenia policajtov, takže sťažovateľovi bola pre účely výpočtu starobného dôchodku zohľadnená doba 40 rokov a 40 dní (t. j. 14 640 dní) dôchodkového poistenia, t. j. boli zhodnotené všetky preukázané obdobia dôchodkového poistenia. A keďže sťažovateľ v zmysle § 65 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého *poistenec má nárok na starobný dôchodok, ak bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a dovŕšil dôchodkový vek*, získal minimálnu dobu obdobia dôchodkového poistenia vrátane doby služby a dovŕšil aj dôchodkový vek, bol mu priznaný starobný dôchodok podľa § 66 ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

3. O opravnom prostriedku sťažovateľa, ktorý podal proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne č. 550 727 6588 0 z 19. marca 2014 o priznaní mu starobného dôchodku, ktorý zdôvodnil podľa jeho názoru nesprávnym postupom Sociálnej poisťovne pri krátení mu sumy starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 dohovoru č. 128 o sumu zodpovedajúcu dobe služby zhodnotenej pri určení výsluhového dôchodku, rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 25 Sd 207/2014-35 zo 16. októbra 2014, ktorým zrušil označené rozhodnutie Sociálnej poisťovne a vec jej vrátil na nové konanie. Avšak tento rozsudok krajského súdu bol v odvolacom konaní zrušený uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 10 So 162/2014 zo 16. decembra 2015 a vec bola krajskému súdu vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že krajský súd neobjasnil, z akého dôvodu sa odchyľil od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu vo veci súbehu výsluhového a starobného dôchodku vyjadrenej v judikátoch č. R 83/2013 a č. R 55/2011. Po vrátení veci krajský súd vo veci opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 25 Sd 207/2014-107 z 5. mája 2016, ktorým rozhodnutie Sociálnej poisťovne v zmysle označených judikátov najvyššieho súdu ako vecne správne potvrdil, pričom toto rozhodnutie krajského súdu bolo následne potvrdené v odvolacom konaní aj rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 So 52/2016 z 27. septembra 2017.

4. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľ poukazuje na to, že v porovnaní s inými poberateľmi starobného a výsluhového dôchodku, ktorým na rozdiel od neho Sociálna poisťovňa z dôvodu už priznaného výsluhového dôchodku nekrátila starobný dôchodok v rozsahu, ako v jeho prípade, namieta v prvom rade porušenie zákazu diskriminácie proklamovaného v čl. 12 ods. 1 ústavy a čl. 14 dohovoru a tiež porušenie základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe zaručeného v čl. 39 ods. 1 ústavy, pričom svoju sťažnosť sťažovateľ odôvodnil tým, že tak rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci, pretože v zmysle čl. 39 ods. 1 ústavy sa primeraným hmotným zabezpečením v starobe rozumie „... také hmotné zabezpečenie, ktoré zodpovedá celej dĺžke poistenia bez ohľadu na to, či poistenie bolo získané v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia (ktorý sa vyčlenil zo všeobecného systému dôchodkového poistenia) alebo iba vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia. Ak sťažovateľ odvádzal poistné do spoločného systému sociálneho zabezpečenia je povinnosť Sociálnej poisťovne tieto roky zohľadniť pri výpočte starobného dôchodku...

Sociálna poisťovňa je povinná vykonať výpočet dôchodkovej dávky starobného dôchodku tak, že započíta všetky doby odvádzaného poistného do sociálneho zabezpečenia (t.j. do spoločného systému) okrem doby odvádzaného poistného do osobitného systému zabezpečenia policajtov. Pokiaľ ide o výsluhový dôchodok, tak tento je vyplácaný z osobitného (špeciálneho) systému, sociálneho zabezpečenia. V období do roku 2003 sťažovateľ odvádzal poistné do spoločného systému, až od roku 2003 poistné odvádzal len do osobitného systému. Sťažovateľ tak odvádzal odvody nie len do osobitného systému slúžiaceho na výplatu výsluhových dôchodkov, ale odvádzal odvody aj do všeobecného systému Sociálnej poisťovne. V spojení s vyššie uvedeným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR. so. zn. 9So/13S/2011. ktorý hovorí o primeranom hmotnom zabezpečení, krátením dôchodku o dobu poistenia, počas ktorého boli odvádzané dávky do všeobecného systému dochádza k zásadnému porušeniu zákona...

Sociálna poisťovňa odmieta vyplácať dávky z poistnej udalosti, na ktoré má sťažovateľ nárok. Takýmto spôsobom dochádza k diskriminácii a k porušeniu práva sťažovateľa na primerané hmotné zabezpečenie, keďže sťažovateľ prispieval do oboch systémov sociálneho zabezpečenia, ako všeobecného tak aj osobitného. V prípade

nevyplácania poistného plnenia (čo v danom prípade je starobný dôchodok) poisťovateľ (Sociálna poisťovňa) neoprávnené zadržuje plnenie, na ktoré má Sťažovateľ nárok.

... Sociálna poisťovňa pri výpočte výšky starobného dôchodku je povinná zohľadniť všetky odpracované roky, počas ktorých boli odvádzané sociálne odvody do spoločného (mimo systém osobitného sociálneho poistenia - zabezpečenia).

Až do roku 2003, kedy sa odčlenil osobitný systém dôchodkového poistenia policajtov je povinnosť Sociálnej poisťovne započítavať celkovú dobu odpracovaných rokov, počas ktorých boli vykonané sociálne odvody a následne z tejto celkovej doby rokov odvádzaného sociálneho poistenia vypočítavať starobný dôchodok, výpočtom podľa odpracovaných dní a násobkom koeficienta stanoveného podľa stanoveného indexu ku konkrétnemu roku odchodu do dôchodku, kde index (koeficient) stanovuje štát.

Aj poistencovi, ktorému bol priznaný výsluhový dôchodok, je potrebné na vznik nároku na dôchodkovú dávku a určenie sumy dôchodkovej dávky podľa všeobecných právnych predpisov o sociálnom poistení zohľadniť dobu služby...

Suma starobného dôchodku sa nemôže určiť znížením o sumu, ktorá zodpovedá obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku za celé roky, ale iba odpočtom obdobia dôchodkového poistenia, kedy bol odvádzaný sociálny odvod do osobitného systému dôchodkového zabezpečenia policajtov...

Zákon č. 461/2003 Z.z. nikde nevyklučuje dobu poistenia v spoločnom systéme dôchodkového zabezpečenia do roku 2003 a teda Sociálna poisťovňa pri výpočte starobného dôchodku zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia nesprávne vypočítala výšku starobného dôchodku, keď odpočítala dobu dôchodkového poistenia v spoločnom systéme...

Sociálna poisťovňa, ako aj Krajský súd Žilina a Najvyšší súd SR v spojení s vyššie uvedenými skutočnosťami nesprávne a svojvoľne aplikujú článok č. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128. Sociálna poisťovňa nemá právo odpočítavať dĺžku doby sociálneho poistenia, počas ktorej poistenec odvádzal sociálne odvody do spoločného systému sociálneho zabezpečenia podľa zákona 100/1988 Zb. a do systému sociálneho poistenia podľa zákona 461/2003 Z. z. Takúto právomoc nedáva Sociálnej poisťovni žiadne ustanovenie zákona, ani článok 33 Dohovoru č. 128.

Základným problémom pri výpočte výšky starobného dôchodku je teda aplikácia Dohovoru č. 128, kde súčasná aplikácia je neutržateľná a protizákonná... Pri rozhodovaní Sociálna poisťovňa musí postupovať v zmysle zákona, pričom akékoľvek svojvoľne konanie nie je prípustné. A práve pri krátení starobného dôchodku Sociálna poisťovňa rozhodla bez toho, aby svoje rozhodnutie oprela o zákonné ustanovenie.

Sociálna poisťovňa je povinná vykonať výpočet dôchodkovej dávky starobného dôchodku tak, že započíta všetky doby odvádzaného poistného do sociálneho zabezpečenia (t.j. do osobitného systému a do všeobecného systému) a od takto vypočítaného starobného dôchodku odpočíta obdobie zodpovedajúce poisteniu v osobitnom systéme dôchodkového poistenia. Takýto postup dokonca uznala aj samotná Sociálna poisťovňa... Napriek tomu, výšku starobného dôchodku vypočítala úplne inakšie...

Sociálna poisťovňa však pri výpočte dávky starobného dôchodku v rozhodnutí č. 550 727 6588 0 odpočítala obdobie poistenia v spoločnom systéme sociálneho zabezpečenia podľa zákona č. 100/1988 Zb., teda roky výkonu služby v policajnom zbore, počas ktorých sa do roku 2003 odvádzali sociálne odvody do spoločného systému sociálneho zabezpečenia. Pokiaľ ide o výsluhový dôchodok, tak tento je vyplácaný z osobitného systému sociálneho zabezpečenia. Podstatné teda je, že v období do roku 2003 sťažovateľ odvádzal poistné do spoločného systému a až od roku 2003 odvádzal poistné, len do osobitného systému. Sociálna poisťovňa teda nie je oprávnená pri výpočte dávky starobného dôchodku odpočítať obdobie do roku 2003, kedy navrhovateľ odvádzal poistné aj do spoločného systému...

Po zohľadnení doby služby a osobných vymeriavacích základov dosiahnutých počas služby na vznik nároku na dôchodkovú dávku a určenie sumy dôchodkovej dávky podľa všeobecných právnych predpisov o sociálnom poistení je potrebné dôchodkovú dávku určiť v súlade s článkom 33 ods. 2 Dohovoru...

... Sociálna poisťovňa je povinná odpočítať iba dobu, počas ktorej sa odvádzalo poistné do osobitného resp., špeciálneho systému sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov...

Konaním Sociálnej poisťovne a súdov dochádza k diskriminácii sťažovateľa, keďže Sociálna poisťovňa ho znevýhodňuje oproti iným občanom SR, ktorým nekrátila starobný dôchodok o roky, ktoré odvádzali odvody do spoločného systému zdravotného poistenia...

... Sťažovateľ sa tak do súčasnosti nedozvedel, a to ani na základe rozhodnutia Sociálnej poisťovne, Krajského súdu Žilina a Najvyššieho súdu SR, na základe čoho postupujú pri krátení starobného dôchodku poukazom na Dohovor č. 128, keďže, ako bolo uvedené správny orgán môže konať iba na základe zákona a v medziach zákona. Ak žiadny zákon ani vyhláška neupravuje postup akým spôsobom sa má starobný dôchodok krátiť, nemôže krátiť starobný dôchodok iba na úvahách.

Sociálna poisťovňa krátiť starobný dôchodok nemôže dokonca ani za predpokladu ak názor na krátenie starobného dôchodku je vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keďže u nás nepanuje anglo – saský systém práva založený na precedensoch, a teda ani názor Najvyššieho súdu SR nemôže nahradiť zákon...“.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na rovnosť v právach podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Sociálnej poisťovne, Krajského súdu Žilina a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Sociálnej poisťovne, Krajského súdu Žilina a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené bolo.

3. Právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... právo zákaz diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Sociálnej poisťovne, Krajského súdu Žilina a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené bolo.

4. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.09.2017, sp. zn.: 102So/52/2016, rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 05.05.2016, sp. zn.: 25Sd/207/2014, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.12.2015, sp. zn.: 10So/162/2014, rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 16.10.2014, sp. zn.: 25Sd/207/2014 a rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 550 727.6588 0 zo dňa 19.03.2014 sa zrušujú a Sociálnej poisťovni sa prikazuje opätovne rozhodnúť o návrhu sťažovateľa.

5. Sociálna poisťovňa je povinná uhradiť sťažovateľovi, [REDAKOVANÉ], trovy konania v sume 312,34,-€ (za dva úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia 147,33,-€, ústavná sťažnosť 147,33,-€, 2x režijný paušál 8,84,-€) na účet jeho právneho zástupcu, do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. K namietanému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne č. 550 727 6588 0 z 19. marca 2014 a k rozsudkom krajského súdu č. k. 25 Sd 207/2014-35 zo 16. októbra 2014 a č. k. 25 Sd 207/2014-107 z 5. mája 2016

8.1 Pokiaľ ide o sťažovateľom napádané označené rozhodnutia Sociálnej poisťovne a krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity [„ak... nerozhoduje iný súd“], ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

8.2 Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených základných práv oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

8.3 Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta v príčinnej súvislosti s označeným rozhodnutím Sociálnej poisťovne a krajského súdu, neposkytujú všeobecné súdy na základe sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

8.4 Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého rozhodnutia Sociálnej poisťovne č. 550 727 6588 0 z 19. marca 2014 a rozsudkov krajského súdu č. k. 25 Sd 207/2014-35 zo 16. októbra 2014 a č. k. 25 Sd 207/2014-107 z 5. mája 2016, a to využitím v rozhodnom čase jej Občianskym súdnym poriadkom priznaných opravných prostriedkov, ktoré, tak ako to vyplýva aj zo sťažnosti, sťažovateľ napokon aj účinne využil. Na základe sťažovateľom podaných opravných prostriedkov sa mal, pokiaľ ide o preskúmanie rozhodnutia Sociálnej poisťovne, krajský súd, a pokiaľ ide o rozhodnutia krajského súdu, odvolací najvyšší súd, v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia v podstate vyrovnat' s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne a proti rozhodnutiam krajského súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

8.5 Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou

opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne a rozhodnutiam krajského súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

9. K namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 10 So 162/2014 zo 16. decembra 2015

9.1 V súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením práv v príčinnej súvislosti s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 10 So 162/2014 zo 16. decembra 2015 je nutné podotknúť, že v danom prípade nejde o meritórne rozhodnutie, t. j. o rozhodnutie, ktorým by sa konštitutívne zakladal, menil alebo rušil právny vzťah medzi účastníkmi konania alebo ktorým by sa deklaratórne takýto právny vzťah verifikoval. Inými slovami, v danom prípade nejde o konečné rozhodnutie, ktorého nápravu by nebolo možné zjednať iným spôsobom, ale toto rozhodnutie, ktorým najvyšší súd iba zrušil jemu predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, je teda rozhodnutím, ktoré bolo „strovené“ (spracované) ďalším po ňom nasledujúcim konaním krajského súdu a jeho novým meritórnym rozhodnutím v danej veci, ktorého prieskumu sa sťažovateľ mal možnosť opäť dovolávať.

9.2 Ústavný súd pripomína, že predpokladom založenia jeho ústavnej prieskumnej právomoci je také rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né ďalšou činnosťou všeobecného súdu (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V rámci konania o sťažnosti ústavný súd zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011). Nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nemajú

možnosť namietaný protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09, IV. ÚS 270/2013, III. ÚS 163/2017).

9.3 O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05).

9.4 Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

10. K namietanému rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10 So 52/2016 z 27. septembra 2017

10.1 Pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 So 52/2016 z 27. septembra 2017, sťažovateľ v interakcii so základným právom na primerané hmotné zabezpečenie v starobe namieta jeho ústavnú neudržateľnosť z dôvodu, že podľa jeho názoru najvyšší súd nenapravil pochybenie Sociálnej poisťovne, s ktorým sa následne stotožnil aj krajský súd a ktoré má spočívať v tom, že sťažovateľovi bol nesprávne vypočítaný starobný dôchodok. Uvedená nesprávnosť má tkvieť v tom, že pre účely jeho výpočtu boli sťažovateľovi síce zohľadnené všetky obdobia (v trvaní celkovo 14 640 dní, t. j. 40 rokov a 40 dní, pozn.), keď prispieval do všeobecného systému dôchodkového poistenia (ako zamestnanec) v trvaní 3 rokov a 215 dní (t. j. 1 310 dní), ako aj obdobie, keď prispieval so osobitného systému dôchodkového poistenia (ako policajt) v trvaní 36 rokov a 190 dní (t. j. 13 330 dní), avšak od na základe súčtu týchto dôb

vypočítaného predpokladaného starobného dôchodku, ktorý by sťažovateľovi patril za celé toto obdobie v prípade, že by nespĺňal podmienky aj na priznanie mu výsluhového dôchodku, mu bola odpočítaná suma zodpovedajúca obdobiu, ktoré bolo sťažovateľovi zhodnotenú už pre účely výsluhového dôchodku policajta (t. j. za 36 rokov a 190 dní). Podľa sťažovateľa však vzhľadom na to, že on prispieval do všeobecného systému dôchodkového poistenia až do roku 2003, t. j. aj v dobe, keď už bol v služobnom pomere policajta a do osobitného systému dôchodkového poistenia policajtov prispieval až od roku 2003, tak pre účely výpočtu starobného dôchodku mu mala byť od domnejšej sumy starobného dôchodku odpočítaná suma zodpovedajúca iba obdobiu po roku 2003 a celé obdobie jeho služobného pomeru.

10.2 Vzhľadom na ustálenú súdnu prax najvyššieho súdu vo veci výpočtu starobného dôchodku v prípade jeho súbehu s nárokom na výsluhový dôchodok najvyšší súd v napadnutom rozsudku aj v tomto prípade ustálil:

„Pretože navrhovateľ je poberateľom dávky z osobitného systému sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky a na určenie sumy starobného dôchodku podľa zákona č. 416/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov mu bola započítaná doba služby a osobné vymeriavacie základy dosiahnuté počas výkonu doby služby, suma starobného dôchodku sa zníži podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128) o sumu s starobného dôchodku zodpovedajúcu obdobiu dôchodkového poistenia, ktorým je doba služby zhodnotená na určenie sumy výsluhového dôchodku na celé roky.“

10.3 V súvislosti so sťažnosťou sťažovateľa ústavný súd v prvom rade podotýka, že sťažovateľ v príčinnej súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu namieta len porušenie svojho základného práva hmotnoprávneho charakteru na primerané hmotné zabezpečenie v starobe zaručeného v čl. 39 ods. 1 ústavy bez toho, aby namietal aj porušenie základného práva procesného charakteru na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, na čo ústavný súd prihliadol, avšak v záujme materiálnoprávnej ochrany práv sťažovateľa ústavný súd sťažnosť sťažovateľ posúdil aj skrze dodržania procesných zásad

spravodlivého procesu, ktoré sa v konaní pred všeobecným súdom môžu v konečnom dôsledku odraziť aj v zachovaní hmotnoprávnych práv.

10.4 Na margo napádaného rozhodnutia najvyššieho súdu sa žiada podotknúť, že vzhľadom na skutočnosť, že osobitný systém dôchodkového poistenia policajtov sa zo všeobecného systému dôchodkového poistenia vyčlenil až s účinnosťou od 1. júla 2002, a to zákonom č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, čo napokon vo svojej sťažnosti uviedol aj sám sťažovateľ, sťažovateľ teda do tej doby ani nemohol prispievať do iného ako všeobecného systému dôchodkového poistenia, pričom pre účely tohto zákona sa v zmysle jeho § 125 starobné dôchodky policajtov ak ich služobný pomer trval najmenej 15 rokov, na ktoré vznikol nárok podľa doterajších predpisov a tento nárok trval ku dňu účinnosti tohto zákona, sa odo dňa účinnosti tohto zákona považovali za výsluhové dôchodky. Vzhľadom na to, že, ako to aj sám sťažovateľ uvádza, do roku 2003 síce sťažovateľ prispieval iba do všeobecného systému dôchodkového poistenia, pretože systém osobitného dôchodkového poistenia policajtov neexistoval, takže do tohto systému v tomto období ani prispievať nemohol, avšak toto obdobie sa mu za dobu, počas ktorej bol aj v služobnom pomere policajta, už zhodnotilo pre účely výsluhového dôchodku, bolo by neprípustné, aby sa sťažovateľovi jedno a to isté obdobie jeho služobného pomeru zhodnotilo duplicitne ešte aj pre účely starobného dôchodku. A contrario v prípade stotožnenia sa so stanoviskom sťažovateľa by bolo potom potrebné prehodnotiť výšku jeho výsluhového dôchodku a priznať mu ho nie za celú dobu jeho služobného pomeru policajta, t. j. nie za dobu 36 rokov a 190 dní, ale len za dobu cca 7 rokov od roku 2003 do 1. októbra 2010, keď mu podľa rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SRLZ-SZ-VZ-44.992-1/2010 z 26. novembra 2010 vznikol nárok na výsluhový dôchodok, pretože tak, ako to tvrdí sám sťažovateľ, aj keď jeho služobný pomer trval dlhšie, tak iba v tomto období cca 7 rokov prispieval do osobitného systému dôchodkového poistenia policajtov, z ktorého sa mu výsluhový dôchodok poskytuje.

10.5 O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť

k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

10.6 Vzhľadom na uvedené možno závery najvyššieho súdu s ohľadom na argumentáciu sťažovateľa považovať za logické, ústavne udržateľné a podľa ústavného súdu im nemožno vyčítať takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorá by v konečnom dôsledku mohla znamenať aj porušenie jeho základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

11. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaných rozhodnutí, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľovi úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2018